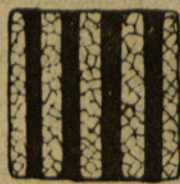

METRALLA

Surt el divendres

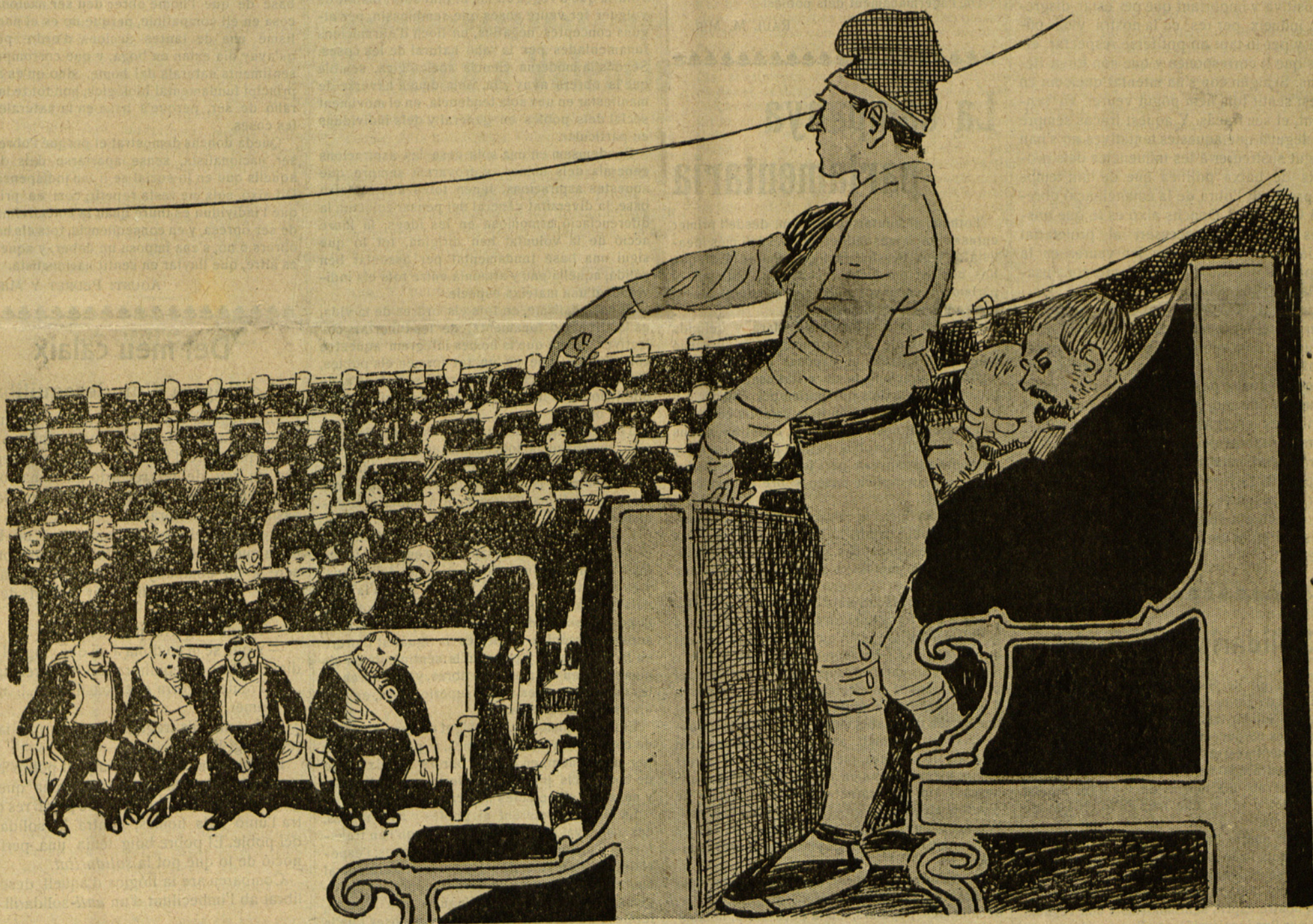

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar y sentir en matèries relligioses, polittiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓN CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 his, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

El discurs del Metrallayre

Senyors Diputats: Molt be ho han fet els meus companys, pero ara jo, ab menos paraulas, vaig á dirvos en nom de METRALLA lo que reclamem. Primer: Regoneixement de la personalitat de Catalunya; y segon: Autonomia complerta pera regirnos del modo y manera que vulguin la majoria de fills de la Nació Catalana, sens perjudici de las demás nacionalitats ibéricas. Aixó volem, á n'aixó anem y aixó..... logrem.—He dit.

Els obrers de Catalunya

Lo que pensa ó legisla el Nacionalisme catalá en quant á la lluyta social promoguda per les masses obreres, no es pas un criteri empeltat en el cos principal de les seves aspi-

racions. Es sencillament quelcom de sa propia sanch y de sa propia carn, quelcom que porta en sí mateix naturalment.

Y es llógich que aixis sigui. Totes les doctrines polítiques que s'han predicat á Espanya han estat mancadas d'aquesta condició en lo referent al punt indicat. Totes han sigut essencialment governamentals y per aixó el problema entaulat entre'l trevall y el capital no constituia, per elles, altre cosa qu'una sencilla qüestió d'ordre públich més ó menys

duradera que el poder constituït debía solucionar ab fórmulas y disposicions. El nacionalisme, en cambi, apareix ab una direcció contraria y porta també orientacions contraries. El Nacionalisme no arrenca del poder pera dirigirse al poble, com fan aquelles, sino qu'arrenca del poble pera dirigirse al poder. Y es per aixó que ab ell hi porta tot lo que batega y viu en l'entranya que l'ha fecondat. Es per aixó que porta en si mateix com hem dit, aquesta qüestió debatuda de les

lluytes dels obrers en el camí de la seva emancipació.

Aixó ha de fer, donchs, que l'atenció del Nacionalisme sobre'l particular sigui absolutament ajustada á la realitat de les coses. Nosaltres no hem d'entretenirnos en si els drets de ciutadà qu'un Estat pugui reconeixer son ó no respectats per aquest ó aquell partit, ni en si aquest ó aquell polítich realitzarà reformes en tal ó qual sentit beneficioses. Nosaltres hem de fixarnos en que hi ha una

qüestió per davant de totes que es la qüestió de la vida. Nosaltres hem de recordarnos de que tot evoluciona avuy mercès a la llei econòmica. Y en conseqüència d'això, hem d'estudiar serenament la nostra situació pera arribar al coneixement de les mides que ab aquest sentit s'hagin d'empendre.

Ferho aixís es fer obra positivament nacionalista dintre d'aquesta qüestió ja que ab ella s'elabora la fortalesa y superioritat dels nostres obrers, que son ademés d'obers, catalans. Ab ella, donchs, s'elabora la fortalesa de Catalunya.

Lo dit és lo qu'ha inspirat la secció: «La organització dels catalans per la lluita obreira» que inaugurarem en el número prop-venent.

Ab ella no'ns proposém pas sentar principis y fulminar sentències que'ls nostres llegidors tinguin de seguir; aspirém no més a impulsar el desitg de millorament en la nostra classe obrera, massa somort avuy; fer veurer y divulgar les lliçons de l'experiència y els cassos semblants que's manifesten al extrenger; y sobretot això, a ésser l'origen de la creació d'un partit obrer català del que tant mancats n'estem els fills del trevall d'aquest país.

Es convenient portar ben aviat a la pràctica aquesta idea per que les necessitats ho exigeixen. Nosaltres els obrers som una força positiva y important que per estar disgregada influeix per res en la nostra vida pública y per lo tant no pot ferse respectar els drets que li corresponen y que son força lligats. Si algún cop s'ha intentat quelcom en aquest sentit tots hem pogut veurer, ab sentiment, el seu fracàs. Y aquest fracàs sempre s'ha degut a que aquestes tentatives no s'han sapigut sustreure a les influències dels propòsits de baixa política que de tant temps han substituït l'obra de la emancipació obrera a Catalunya. Donchs això es lo que nosaltres considerém necessari al proletariat català y lo que desitgem fer veurer en la campanya que ab aquest objecte comensarem la pròxima setmana.

Altremet METRALLA ha cregut ésser un dever seu el ferse ressó d'aquesta necessitat perque are com sempre te posada tota la seva atenció y tota la seva voluntat en aquets homes del nostre poble coneguts ab els noms d'humils y que son, el motor que promou totes les nostres energies nacionals. En aquets autors veritables de la nostra riquesa y de la nostra grandiositat hi tenim posada la nostra fé y per ells lluytem ab entusiasme. El nostre amor a Catalunya es lo que'ns fa recordar dels que en els fons oblidats dels tallers y de les fàbriques treballen per ella tan heròicament.

Solidaritat de fochs

Oh bella nit de Sant Joan! Nit d'amor, nit d'alegria, nit de germanor, nit de fogueres sagrades, símbol de Solidaritat!

Nosaltres ne devém gaudir d'aquesta foguerada que sent nostre cor en la bella jornada y volém enlairarnos vers los asperosos marlets pera juntar ab una currua de fogueres aquest foch sagrat y etern que naix en lo profund de nostra ànima.

Tots els poetes l'han cantada la bella nit dels somnis y tots l'han nomenada nit d'amor; prosseguímla, imitémla, fémnosla nostra la pensada poética dels cantaires que tant bellament endolceixen nostre esprít, sentímnos sols una vegada, atrets per llur inspiració y endinsemnos vers lo mon ideal pera convertirho en una realitat eterna.

Jo me la imagino la nit dels fochs, la nit del amor, de Catalunya. Veig un cel estrellat que brilleja incessantment, quins astres se combinen d'una faísó poética, senyalant una fita, la del llibertament dels pobles; veig les hermoses seralades de nostra terra plenes de ufanor ab ses flors que obren llurs coroles entonant un himne a la llibertat; sento'l bell cantar del rossinyol, y cardines que clamen llibertat, oviro allà d'allà les torrenteres y rierals que baixen sotraguejant entre les roques de les montanyes, saludant arreu ab clams potents a la llibertat, veig que dels avencs ignotus una veu misteriosa aixeca un clam que ix del centre de la terra dient, ¡llibertat! y veig la humanitat entera que ahir sostenia una

lluita carnal de germans que diu: «prou lluites que debilitin, prou esclavitut, volem germanor, volém ser grans, volém ser forts; solidarísemnos, agermanemnos que serém forts.»

Pera enfortirse, tots els débils s'ajuntent!

Oh, que bella serás nit estrellada, nit de Sant Joan! Tu'ns tens que conduir a una era que ha de revoltar la humanitat vers una vida nova, vida espléndida, de pau universal.

Mes, s'ha de recapacitar.

Per portar a terme una revolta com aquesta, no'ns bastém'ls elements d'aquest petit cercle de nostra patria de Catalunya. Jamay devém encendrer fogueres sols pels quatre volts de nostra terra.

Som tots germans, y aquesta lluita de vida que simbolisa la jornada no deu ser egoista. S'han de travessar fronteres, s'han de creuar mars, s'ha de cercar espai desconegut pera portarhi'l nostre escalf de solidaritat. ¡Així farem amor; cumplint la profecia de la poética nit!

Jo voldria ser super home la nit de Sant Joan per poguer ovirar de demunt eix cosmos la foguera mare que s'encendrà al nostre Montserrat, a la que respondrà'l Montseny vers els Pirineus, pera estendres cap les fronteres vehines y d'allí repercutir vers el lluny, vers pobles desconeguts.

Com s'ens aixamplaria'l cor! Y qu'hermós pera nosaltres poguermos nomenar els pares d'aquesta nova llum precursora del nou día, de sol esplendent y rialler, del sol de la llibertat.

Oh, Sardana de fochs!

Oh, Solidaritat de cors!

Oh, l'agermanament dels pobles!

RAUL M. MIR.

La campanya parlamentaria

Tothom, absolutament tothom, desde'l primer entusiasta al més indiferent, desde'l més idealista al més pessimista, ha d'admirar l'èxit, que fins nostres enemics reconeixen, obtingut al parlament espanyol pels representants de la nostra hermosa Solidaritat.

La elocució, l'expressió clara y definida lo incontestable dels arguments, la precisió amplia y concreta al exposar nostres fins y nostres aspiracions, la sinceritat usada, sinceritat sols propia dels que parlen per convicció y no per conveniència, en fi, la valentia en que s'han expressat nostres diputats, constitueix sens dupte un èxit sorollós pera la nostra causa, y deshonra vergonyosa pera'ls vivedors polítics, que com a un cástich pesen sobre aquest desgraciat país.

No hi ha més, la sincera oratoria dels enviats del poble català, ha desconcertat les colles dels funestos dinàstics, que fins ara havien viscut tranquils, mercès a l'apatia en que'l poble se'ls mirava.

Sinó, mireu als lliberals de nom, ells que disposen d'una força numérica, si fá ó no fá, igual a la dels solidaris, encara qu'amb un altre pretext no s'atreveixen a presentarse al Congrès. Miréu als altres, els capitosts qu'avuy monopolisen el poder, fixeu'us am quins arguments responen a les acusacions energiques, plenes de veritat que surten dels llabis dels representants populars, responen amb arguments absolutament mancats de solidesa, plens de falsetat; al mateix temps, qu'exposats amb aquella fraseologia rutinosa y ridícula, característica a la munió de diputats elegits tots en el ministeri de la desgobernació, que a igual qu'autòmats parlen y's mouen per impuls dels Cèssars del conservadurisme...

Contrasta singularment, l'atinada explicació, la facilitat de paraula, l'energia del discurs, dels homes populars, am la poca-solta, la mentida y la vuydesa d'arguments dels homes burocràtics... Pels primers no hi ha altra força que la rahó, y pels desgabellats centralistes no hi ha altra rahó que la força.

Una de les coses més digna d'admiració, es, que l'actual campanya no's desenvolupa entre distints partits, que's disputen el rematament del país, (tal com ho acostumen a fer els partits turnants) sino que l'encarnissada lluita es entaulada entre'ls homes moderns, y'ls seguidors d'una política tradicional, passada de moda y odiosa per tots conceptes, ó millor dit entre'ls que van al parlament am les actes netes, prova irrefutable de que porten la veritable representació del poble, y'ls qu'encara no saben ahont cau el districte que representen (?).

La Veritat triomfa sempre; heusaquí com s'explica l'èxit parlamentari de Solidaritat.

Tots hem de suposar que a judici dels oligarques, l'èxit ha sigut per ells, mes tots els catalans sens distinció d'idees polítiques y religioses, hem format l'inaplacable tribunal de l'opinió, y aquest fallarà ben segur a favor de la representació solidaria a les Corts d'Espanya, que sosté energica y decididament el plet entre'l progrés y la reacció.

El brillant triomf dels solidaris, unit al hermós naixement d'altres solidaritats ibèriques amb idéntichs fins que la nostra, ens fan veure en nostre optimisme, que l'anelhada hora de lliberació s'acosta, y que positivament ja ens trovém en vigílies d'una completa renovació política y social.

FRANCESCH C. ROCH

Els obrers y'l nacionalisme

Diferentes vegades s'ha tractat aquesta qüestió; diferentes vegades s'ha plantejat aquest problema, y com que en el camp de les idees tot te la seva llògica, no es may de més insistir tot argumentat sobre un punt concret, dintre una determinada idea.

Tractar de que si els obrers poden ser nacionalistes, es a fe una qüestió complexa, que no sempre determina una orientació positiva, baix l'especte social en que l'obrer se manifesta. El meu mode de pensar en qüestions socials, quasi em priva de tractar aquest problema que may voldria que's vegés en mí, ni tant sols l'instint de volguer fer veure coses que semblesin, per alguns conceptes negatius, en lloch d'afirmacions fonamentades per la rahó natural de les coses. Segons la moderna ciencia sociològica, sembla que'ls obrers avuy día, sols deuen haverse de manifestar en una sola tendència, en el moviment social dels pobles en general y dels individus en particular.

Condemsem en una sola cosa les aspiracions generals dels homes, y trovarem sempre que aquestes aspiracions, tenen totes una mateixa base, la diversitat general del pensar col·lectiu, la diferenciació armoniosa en les idees, la lliure acció de la voluntat ben dirigida, tot lo que sigui una base fundamental per assentar ben sòlida, aquella pau y armonia entre tots els individus d'una mateixa especie.

El nacionalisme, en tots els ordres de la vida, es la afirmació fonamental de les llibertats col·lectives, y com que'ls homes integrem aquestes col·lectivitats, que en un tot formen els pobles, d'aquí radica donchs aquella rahó sociològica, de que l'home es lliure, quan la col·lectivitat deixi de ser opresa.

Tots els homes tenim passions y sentiments, y en conseqüència, tots portem en nosaltres arrapada aquella convicció d'una superior vida, que les passions y'ls sentiments, son aquella forsa moral que afirma l'home, com a superior organisme.

L'efecte a la cosa en que l'home s'identifica, es un efecte natural de tan gran y superior forsa, que l'atrau y subjuga ab sentiments dolcíssims, y es que tot te la seva rahó de ser en la vida dels homes, que'ls sentiments no's mideixen per la posició social dels individus, que la materia superior orgànica, home, es la igualtat d'ordre en la vida moral, y per això'ls sentiments en els homes, tenen les mateixes fibres, y s'enlayren en les mateixes ansies d'una superior cosa, en tots els ordres de la vida.

El nacionalisme es, y ha sigut sempre, un ordre de cosa en la vida dels homes, y pensar no més per un moment, en que als obrers aqueix ordre de cosa no'ls interessa, es ferlos rassa distinta, y negar en ells efectes naturals de la vida.

La biologia, referent al pobles y a les rasses, ens ensenya aquelles evolucions qu'han transformat l'humanitat en diferentes epoques; l'especialitat d'aquestes transformacions, referent al mode de ser de cada un dels components biològics, caracter que'ls distingeix y'ls localisa, fermesa de voluntat al executar les coses que'ls hi son propies, especial idiosincrasia, que en un tot afirma tot allò que tenen de comú'ls pobles, com els individus, y que en un conjunt els nacionalisa.

El nacionalisme es donchs, l'afirmació concreta d'aquell amor natural que va directament del home a la cosa, y que en tots temps y en totes epoques, els homes més radicals en les idees, aquells qu'han condensat les seves aspiracions, y han empleat les seves energies en defensa del proletariat, han fet també molt per les llibertats dels pobles en sentit nacionalista, y es qu'aquesta concepció d'idea, ha sigut sempre un moviment social en quin s'ha encarnat l'ànima col·lectiva dels pobles. Tot moviment social, en quin hi prenen part tots els individus qu'integren una col·lectivitat organitzada, en que res no distingeix els uns dels altres, y que per son especial modo

d'esser, s'aparta per complert d'aquella acció que baix el nom de política, cria l'embrutiment dels pobles y dels individus, no hi ha rahó qu'afirmi l'allunyament y no cooperació d'una part dels homes, mirat baix aquell punt de vista social, en que avuy se manifesten certes accions de la vida.

L'obrer, pel sol fet de serho, no es, ni ha sigut may, rassa especial en la especie humana. Com a home, porta aquell sagell fisiològic que'l caracteriza, y porta en sí, sense ell pensarho, aquella especialitat manifestada en les rasses ètniques, te costums edequades al seu modo de ser, no com a obrer, mes si com a individu, te llengua propia, afirmació biològica que res no desmenteix, y que per sí sol basta en ferlo part integrant d'un poble.

No diré que com a fill d'aquest, ó més ben dit, com a ciutadà tingui també lleys especials, que filles aquestes dels homes, no sempre s'armonitzen a la naturalesa de les coses, mes si diré, que te un modo especial de fer, que'n podríem dir, l'acció jurídica, en la seva naturalesa.

Obrers ó homes, tothom te dret en cooperar en que les coses segueixin el curs que la naturalesa li designa, y com que forsa això en sentit contrari, es negar aquells principis hont se funden els sentiments dels pobles, com a components socials lliures, aquí s'assenta ben sòlida la base, de que'ls obrers no negan, sino que afirmen, en procurar per la suma major de llibertat en l'ordre col·lectiu, qu'es com si diguessim, en sentit nacionalista.

Partint d'aquets principis, queda assentada la base de que l'home obrer deu ser nacionalista, cosa en ell compatible, perque no es el nacionalisme una de tantes accions d'ordre polític qu'avuy día estan en boga, y que corrompen els sentiments naturals del home, sino qu'es aquell principi fundamental biològic, hont tot te la seva rahó de ser, perque's base en la naturalesa de les coses.

Queda donchs demostrat el perquè l'obrer deu ser nacionalista, sense apartarse dels debers aquells que en lo social se li fan indispensables. Dit això, sols me resta repetir, com en principi, que l'individu es lliure quan la col·lectivitat deixi de ser opresa, y en conseqüència, tots els homes, obrers ó no, s'ens imposa un deber, y aquest no es altre, que lluitar en sentit nacionalista.

AGUSTÍ PEDRET Y MIRÓ

Del meu calaix

La llògica d'un desequilibrat:

Una vegada era un rey... (no os tapeu les orelles, caríssims lectors meus, que no pretench pas riurem de vosaltres;) una vegada era un rey de no recordo quina nació qui, recorrent els seus dominis, visità un día un assil de desequilibrats.

A l'entrar el soberà al manicomi un boig deya que's trobava sens dubte en un moment seré a un company seu, veyent que aquet darrer anava tranquilment cobert devant d'aquella Majestat:

—Tréute la gorra que vé'l rey...

—Y que se m'en dona a mi que vingui'l rey? digué l'altre desequilibrat ab indiferència.

—Tréute la gorra que't castigarán.... repetí'l primer.

—Y si ningú's tregués la gorra que faria'l rey? afegí l'altre.

Evidentment tenia rahó aquell pobre boig, no hi ha individualitat per poderosa que sigui, no hi ha forsa humana que pugui res contra l'unió dels homes, contra la solidaritat del poble. El pobre boig tenia una perfecte noció de lo que pot la solidaritat.

Compareu are la llògica d'aquell desequilibrat ab l'imbecilitat d'un anti-solidari!!

Aberracions:

Veyam, fanàtics lerrouxians, que miréu ab cara de rancúnia tot allò superior a vosaltres, no es cert que tant se os endona la Patria, la Justicia y la República, y lo que voldrien fóra una vida de panxa-contenta com la del vostre redentor? Sou uns impotents envejosos que no compreneu el sacrifici no coneixeu la sublimitat de l'Ideal.

¡Ah, si, afanyeu-voshi bé en la vostra política d'irreflexiva ferocitat, amassés forsa'ls vostres odis contra tot lo que tingui aire de riquesa, pero no deixeu entant de cuidar que fassi bé les digestions el vostre amo, l'anti-pàtic burgès Lerroux!

ZENGOWISKY

TASCA SOCIETARIA

La Festa del Treball

Una Revista tècnica que's titula *Cataluña Textil* ha exposat una idea lloable de la qual se n'han fet ressó molts companys en la premsa.

Aquesta idea consisteix en formar a Catalunya una institució de caràcter verament català que's cuidi de celebrar anualment, en la diada simbòlica del primer de Maig, una festa a la que s'anomenaria *Festa del Treball*.

Consistiria aquesta en un públic concurs de temes tècnich-industrials ab premis en metàl·lich otorgats als millors treballs de dita mena que enviessin els obrers catalans.

La indicada Revista explica detalladament aquest projecte y dona les justificacions del mateix que creu més oportunes y nosaltres, francament conformes ab ella, hem de fer constar que'ns hi adherim per complert ab la convicció de que te d'esser una obra profitosa.

D'aquesta manera s'estimula l'amor al estudi en els obrers y se'ls encamina pel llur perfeccionament professional del que deu derivarsen la llur superioritat moral y la llur emancipació econòmica.

Festes d'aquestes son també molt mereixedores d'apoyó perque contribueixen a l'enllyament y dignificació del concepte del treball, qu'aquí s'ha substituït per complert, gracies a l'acció dels polítics que l'han fet servir d'escambell de llurs ambicions rastres.

Tot això son, naturalment, motius veritables qu'obliguen a fer compendre l'importancia y necessitat de que ben prompte sigui un fet l'idea exposada per *Cataluña Textil*.

Nosaltres, desitjosos de colobararhi a mida d'nostres petites forces, fem, per are, públic, manifestació de la nostra adhesió a la mateixa, ja que la considerem fruit del desitj de una educació necessaria.

La mare-jove

L'esquellot de la fàbrica, ab son brandar esquerdat senyala que s'acaba l'hora del descans. La mare-jove surt depressa de sa casa ab l'esmorsar posat sobre d'un tros de pá. Al esser al mitx del carrer, sa tendra filleta se li arrapa a les faldilles cridant llástimosament: —Mare, mare, hont aneu? jo vull venir.

—Ves, passa a dins, deixem estar que faré tart, y després de que menjarém, —y la filla plora y no la deixa anar, mes la mare clava estrebada y la filla queda desfeta de les faldilles y revolcada per terra; tota plorosa llensa crits desconsolats que segueixen a la pobre mare en sa precipitada carrera vers el treball.

Al arivar a la quadra la maquinaria ja va y, entre el soroll dels engranatges dels telers, hi sent els xiulets de sa pobre filla que, per forsa, ha tingut d'abandonar, y el majordóm creuat de braços y ab esguart molt enutjat, se planta al cap dels telers volguent dir: —Ves, no hi tornis, que ja t'he vist que has fet tart. Y el cor li dona un tom fort lluitant entre l'odi y el sentiment, esperan frisa l'hora de plegar, que may arriba, pera correr a consolar sa tendre filla que, ab tot y estimarla tant y tant, de qualsevol manera l'ha abandonada.

Y la dona, aquest sér tot cor, tot sentiment y bellesa, se veu obligat a pagar el seu tribut al treball com qualsevolga bestia de carga, lluny de la llar, fentia tornar casi insensible als afectes maternals, cosa primordial perque ha sigut creada. Y la mare-jove passa els anys corrent vers al treball lluny, molt lluny pera portar un tros de pá a la filleta a cambi de les afeccions que li roba, y la llar qu'hauria d'esser embellida per sa serena presència, es, trista y freda, perque hi falta l'amor y el calor de la maternitat suprema.

Quant menys hauria de procurarse que les dones tinguessin el treball a casa pera poder aixís no deixarla y gaudir de sos tendres sentiments, empró cá, com més anys passen més se las retreu; coses que poden fershi y que avans s'hi feyen les han portades també lluny y veyém a la filla rellevar a la mare y aixís successivament y... dihém que progressém! empró jo crech que aquesta paraula ens la creyém a copia de repetirla.

J. CARNÉ y MARTÍ.

PRUDENTS!

peritat, exaltació, informa a l'home fet en son i Sent son esser, y com qu'es fort l'exposapre es just.

prudents! Va contra l'ideal la seva exterioris? Si contesteu afirmativament, vosaltres el n esclau.

ué voldrá dir en aquest cas la vostra prudicia? Por ó falsetat.

teniu por; la veritat us espanta, volem viure enebres, sou pobres d'esperit. ¡Inútils! Y si falsos, no vull parlarne, em repugneu.

Prudents! No serviu pera la lluita, sou inútils, falta la fortaleza engendrada en la convicció; dexeu fer, pacíficament; impossibilitau, prudement.

El posarse enfront del lluitador equival anar ntra son ideal.

Els forts triomfarán.

Lluyta, diu nostre himne. ¡Prudencia! diu la blesa.

¡Oh sinceritat dels exaltats! Jo m'exalto y em sento fort.

La prudencia impossibilita l'acció, es cadena opressora.

¡Prudents, humils, els que no serviu per l'acció! Si no feu, al menys, deixeu fer.

No us interposeu entre el poble y l'ideal, perque sereu aplastats.

JOAN LOPERENA.

Selva (Tarragona), 11 Juny 1907.

L'anada a Valencia

A mida que va apropantse el día de la excursió dels catalans a Valencia, l'entusiasme creix y es comunica de una manera encorajadora. Tot fa esperar que l'acte iniciat pel Centre Nacionalista Republicà, tindrà una immensa transcendencia no solsament per la prosperitat de la regió valenciana, si que també per Catalunya.

Lleyda ahir, Girona avuy es preparan per anar a l'hermosa ciutat del Turia a estrenyer las mans de nostres germans valencians.

ME TRALLA, COM DIGUEREM, ANIRA A VALENCIA lluhint la seva bandera, acompanyada de un bon estol de entusiastas llegidors del nostre periódich, hi anirà, despreciant ridícolas amenassas de certa gent deshonor de Valencia y de la Humanitat.

Advertim als qui vulguin inscriures per aquesta magnífica expedició; que ho fassin com més aviat mellor, si pot ser per tot el divendres, en el Centre Nacionalista Republicà, ó en nostra redacció.

BONA IDEA

La Comissió organitzadora de l'expedició d'autonomistes catalans a Valencia que procura donar totes les facilitats possibles als expedicionaris, ens comunica que'l vapor «Brasileño» sortirà del port de Barcelona ab direcció a Valencia, el divendres, día 28, a les vuit del vespre y será de retorn en aquest port el dilluns, día primer de Juliol, entre vuit y nou del matí.

S'ha acordat aquest horari tenint en compte que serán molts els dependents de comers y obrers que assistiran a l'expedició

Notes d'Art

V Exposició Internacional d'Art

Digne d'especial atenció es un grupo d'en Laporte Blaizy, que'l titula «Restes del Naufragi», es escultura tractada a la moderna, però correctíssima de forma y proporcions; en aquelles caras queda demostrada la intensitat de sentiment que produeix la vista dels trossos de fusta escupits ab furia per les impassibles ones del mar... trossos que tal volta un jorn foren cambra allotjadora de falagueres ilusions. D'en Pellini, italia, es aquella dona en bronzo, tractada a grans plans, ben concebuda y mellor sentida, de dins d'aquella dura materia, se exteriorisa l'ànima d'aquella mare que gronxa ab tendresa y amor lo fruit de sas entranyas.

Del artista Carles Samuel, belga, es un grupo en guix, imitat a bronzo, titolat: *Ulenpiegel y Nelé*, monument erigit per suscripció entre artistas y literats, a la memoria del personatge llegendari; es tractat ab gran valentia, es l'obra d'un mestre qu'ha demostrat al executar-lo encarnarhi els nobles sentiments de Llivertat per la qual lluitaren sos protagonistas. *Ulenpiegel* fou un personatge popular nascut a Dammé (Flandes) — ahont avuy hi te lo monument — al sigle XVI.

Segons Carles de Costez, ens explica aquest com a un héroe de la llegenda, en qui lo poble s'hi ha identificat per son esperit y sas aspiracions. *Ulenpiegel* es un home jove, inconscient y fantàstich, aixís com un vagavond y aventurer, però dins d'ell no hi ha cap malicia, son cor es noble, y prompte a inflamar-se per tota causa justa... Els sentiments de tendresa que la Natura li ha donat, es despertan per l'influencia de Nelé — dolça com una santa — en quina frueix l'amor per tot lo suau, magnánim y enlayrador. L'escriptor Costez, ha encarnat en Nelé el cor de la Flandes, y en *Ulenpiegel*, qu'es son esperit, l'ànima. El tipo del home que'ns mostra l'artista es el de lo clàssich, flamench, de pòmols sortits, y refosa la linea del nas, y ella es aixís mateix un fidel estudi de la dona de aquella época... Es un monument que honra per son esperit y sa perfecció, a la nació que l'ha aixecat.

D'en Charlier, es una figura de home cego, y un alt relleu de pescadors trayent la barca, ab obras de exposicions anteriors, ja haviam pogut apreciar son talent. Passem a la *Sala Belga* la que ha estat decorada ab una sobrietat majestuosa, aigne de servir de march a les obres allí reunides.

¡Que dirém del gran Meunier! Sols dirém que en aquella sala ahont totes les figures tenen vida, però vida real, es en la única que s'hi sent benestar, tranquil·litat y silenci, y l'esperit sent goig al estarhi, contemplant y admirant aquelles belleses.

No crech qués puga dir, aquesta es mellor que aquella, puix totes, ab ses actituds per son treball son justíssimes. Com a escultor, es el mestre dels mestres, gran observador de la vida en los actes més nobles del home.

Mireuse aquelles cares, nobles y lleals, aixís es l'obrer, y pensém qu'aquestos, son de faccions dures pel contagi de son trevall, per la falta d'aire y de sol, pensém, que la meytat de sa vida la passa sota terra, esperant constantment que'l lloch que'ls hi serveix per donar vida a sa muller y sos fills, per lo materialisme de la moneda, puga servirlos aixís mateix de mortalla. Filosop, qui ho pot negar qu'el gran Meunier ho era. Mireuse aquell vell cavall de mina, ¡quánta filosofia no hi ha! Sembla que reflexioni, y si fos aixís, que deuria haver pensat durant sos llarchs anys de trevall, trevall per enriqueir a l'home inhumà, que sense consciencia ni amor a sos semblants, los ha soterrat sols

per treuren fruit, y per quan arrivessin a haver produït prou, quan arrivessin a no ser més útils, quan de dins de sos pits no tinguessin ja més forsa sos pulmons per extreure'n ni absorbir més aire corromput treuresels, per abandonarlos, ja que pels homes no hi ha cap canyet.

Monuments son totes, y cada una per sí, les obres d'aquesta sala, y aixís ho deuen haver pensat los Srs. Jurats, quant han proposat l'adquisició de alguns bronzos, com aixís mateix de la hermosa estatua del descarregador... Meunier durant sos anys de producció artística, l'ha consagrat ab cor y ànima al obrer, però al que més digne de fer conèixer, es al minayre, els que molts son los que no coneixen, ni's recordan d'ell, sinó quant arriba alguna horrible noticia d'enfocament, foch ó d'asfixia produït per los gassos mal sans, de les profunditats de la terra; ell l'ha posat de relleu, pera que dintre dels salons de grans palaus, al menys hi tinguera entrada, sa efígie plástica, ja que'l minayre, lo de carn y os, no n'hi té.

No pot passar desapercibuda, a pesar de la grossa impressió que causan les obres avans citades, la renglera de bustos en guix de Juli Lagae; tots están forsa bé, fets ab una honrada artística digna del millor elogi; entre aquests, hi ha'l retrato d'un pescador flamench, que sembla qu'estigui modelat, ab una sola ditada; lo pel de la luchana es tractat per masses, y la carn sembla que tinga de moures, si un la toqués, de tova que resulta. Aixís mateix n'hi ha un altre que podria molt bé confondre's, entre'ls coneguts caps floretins.

MOLERA

(Seguirá.)

LLIBRES

CAYRES VIUS.—Victor Catalá.

El present llibre es digne continuador dels *Drames rurals* de l'eminenta autora. Tots els quadrets vessen aquella mateixa intensitat dramática, aquella emoció corpenedora, aquella realitat de ànima camperola descrita ab la mateixa magnificencia a que'ns té acostumats l'admirable creadora y mestre del ruralisme en la literatura catalana.

Ademés, *Cayres vius* va precedit de un *Pòrtich* qu'ell sol val per tot un llibre. En ell la insigne novel·lista triomfa una vegada més. Es la defensa més valenta; es la consagració triomfal del genre de literatura que ve conrehuant y el que ha tingut tans y tans imitadors.

ENRIC D'OFTERDINGEN.—Novalis.—Traducció de Joan Maragall.

Es una novela delicada, finíssima; es una obra pera'ls esperits ja iniciats en els misteris de la Bellesa. Es tota ella fantasia; una fantasia de noy gran, plena de claretats misteriosas y de un divagar encisador. Es l'esclat de una ànima fonament poética reflexat ab esplendidesa de forma. Es un llibre bellament recomanable.

De la traducció d'en Joan Maragall no haig de dirne res. El mestre ha fet feyna y com a feyna seva, sempre admirable.

DE L'AMOR.—F. Carbonell Alsina.

En les poesies del senyor Carbonell s'hi endevina la mà inexperta del poeta en formació; les seves poesies son versos de jove plens dels defectes y les qualitats de tants altres. Per aixó, per aquesta joventut poética, vull dir al senyor Carbonell lo més sincerament la meua humil opinió, donchs entench, que millor que quatre vagues alabanses que sense faltar a la veritat podria fer de les seves poesies, agraíra molt més una franquesa plena de sinceritat.

En les poesies del senyor Carbonell hi manquen espontaneïtat y facilitat poétiques. Els conceptes no apareixen rimats en el fons de l'ànima poética y per aixó no brollen gràcils, ingenuos, ab aquella naturalitat que reflexa un temperament ó una personalitat. Aixó, manca de personalitat poética, es lo que's troba de menys en les poesies del senyor Carbonell, totes elles petites impresions d'amor, potser, massa petites.

Y malgrat aquests defectes, crech, més encare, n'estich segur, que'l senyor Carbonell pot fer obra més verament poética. Del conjunt de les seves poesies se'n treu una impressió esperansadora. En el fons hi batega una ànima no mancada de aptituds recomanables, y en la forma un cert domini y correcció que fan esperar altre cosa més completa y acabada.

Per aixó, potser, he insisistit ressenyant ab cruessa els defectes de l'obra poética del senyor Carbonell. Vulga ell fersen càrrech fent que les seves futures concepcions siguen les que jo crech endevinar a través de la lectura del seu tomet *De l'amor*.

Van rebuts:

ESTELES.—Lluís Via.

CANTIC DELS CANTICS.—Precedit de *Els Jardins de Salomó*.—Mossén Jacinto Verdader.

APLECH DE CONTES EDUCATIUS.—Joseph Maria Folch y Torres.

C. G.

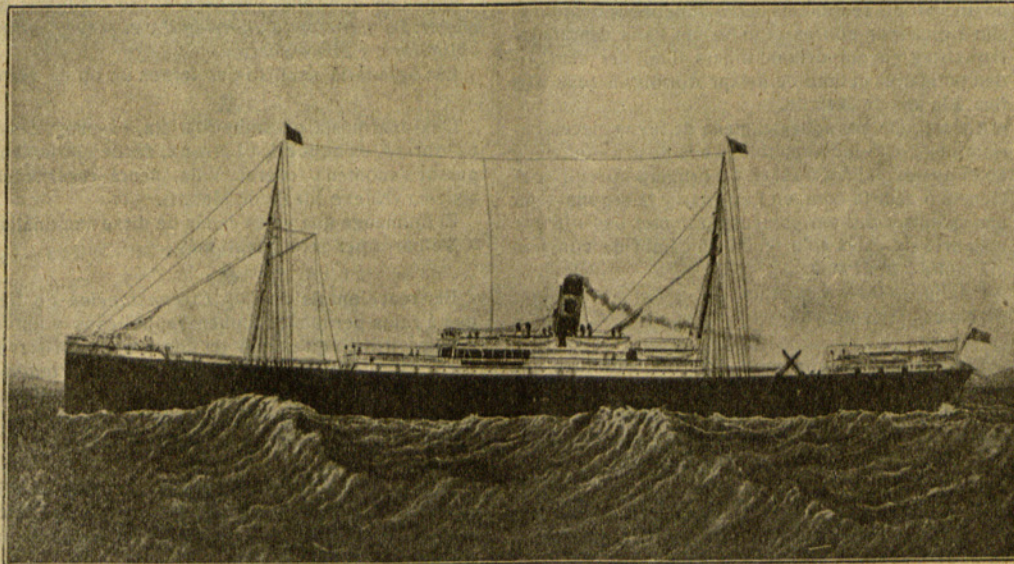
En aquesta secció donarém compte dels llibres catalans acabats de publicar, dels que se'ns remetin dos exemplars.

Teatre Intim de l'Adrià Gual

Veyém com parla l'Agrupació Conrreu de les vetllades organitzades al *Círcol de Propietaris de Gracia*. «Som a la fi de nostra primera empresa i hem de dir quelcom parlant del avenir».

Si hem d'esser frarchs, direm que no hem sigut ajudats ni com volíem ni com mereixíem. El *tothom*, aquesta força qu'ho aixafa tot, de quina per desgracia no's pot prescindir, no'ns ha pas mirat am bons ulls;

EL «BRASILEÑO»

Magnífich vapor fletat pel «Centre Nacionalista Republicà», pera la expedició que els autonomistas catalans farán a Valencia ab motiu de la primera Assamblea regionalista valenciana.

ha dubtat del nostre propòsit perquè li ha semblat fals o enigmàtic, i al dubtar-ne's ha fet el buit.

Ni l'art que'ls oferim han cregut sincer, sabent qu'era per nosaltres patrocinat. Però deixem-los encara qu'es llastimós haver-ho de fer, i exclamem joiosos aquell eloqüent «pitjor per ells».

Entonem un himne d'agraïment, a n'aquesta *penya* que plens de bona voluntat, han vingut al nostre costat incondicionalment; femho també a n'aquells qu'atrets per lo que volem o lo que feiem, han ajudat a triomfar la nostra empresa... a tots l'Agrupació Conreu els dona grans mercès.

Efectivament. El nostre públic no ha correspost al generós esforç de l'Agrupació Conreu, ni al nom del director del *Teatre Intim*, l'admirable Adrià Gual. Es dolorós, però es de justícia l'haverho de dir. Bona part del nostre públic no està encara prou educat pera apreciar com se mereixen certes manifestacions artístiques i per això els hi fa'l buit.

Nosaltres, els mes humils de tots, encoratgem ab totes les nostres forces a l'Agrupació Conreu en la seva tasca de cultura i desitgem que'l seu «à reveure» no's fassi esperar. Avant sempre!

ELS SEPULCRES BLANCS drama en 3 actes d'en Jaume Brossa.

Es una obra valenta y atrevida. En casi totes les escenes—la major part d'elles, diàlegs—hi ha gran abundancia de pensaments que fuetegen d'una manera brillant molts dels rutinaries y prejudicis socials.

Aixó fa potser, que la naturalitat y l'intensitat dramàtiques ne surti perjudicades, però ab tot y aixó, *Els Sepulcres blancs* es una obra recomanable per lo hermosament escrita.

L'interpretació per part de la Srta. Baró y el señor Gimenez, bastant ajustada. Els demés res més que regular.

C. G.

CARTES DE FORA

POBLA DE LILLET

La revetlla de S. Joan celebrarem el primer acte notori de nacionalisme en aquesta vila *endormiscada d'anyades*, farém el nostre foch nacional al cim de Puig-Llansada, montanya bonica, de les més altes de Catalunya (2.468 metres d'altura sobre'l nivell del mar) excepcional per contribuir ses aigües a enriquir els tres rius més caudalosos de nostra Nació.

Es una mare bondadosa que reparteix generosament la sava de fruits que reb dels núvols, per les demés germanes catalanes.

Aquesta montanya benhaurada la coronarem de la sacrosanta foguera, síntesi de fochs íntims qui cremen dins nostres cors enamorats de nostra historia, deturats pel assoliment de un demà de gloria.

Els solidaris de la Poble convidem a tots els catalans a ballar una sardana al voltant del foch simbòlic.

La comissió pobletana de Solidaritat remercia al bon patri que ha ofert 25 pesetes y una tronada bona, si li deixen encendre a n'ell la foguera de Puig-Llansada; també remercia als simpàtics llogaters dels músichs d'Olot qui, després d'animar les festes de San Joan y S. Eloi ofereixen festejar el foch fent executar un himne a la Patria en el moment d'encendre, y airoses sardanes mentres cremi, en la plassa del Cap-devall, desde ahont se veu perfectament Puig-Llansada.

Acceptant tots llurs oferiments y concedint l'encendre la foguera al entusiasta nacionalista, la comissió fa constar el seu més gran agraïment pel llur amor patri: y jo també.

ANTONIA ORRIOLS Y ARTIGAS

Poble de Lillet, 16 de juny, 1907.

COMPANYNS:

Las fortas persecuciones de que som objecte ens obliga a recordar als nostres amichs que METRALLA te oheria una suscripció per cubrir los gastos a que donen lloch los diferents procesos que sobre nosaltres pesan.

No duptem que tots els nacionalistas portaran a aquesta suscripció lo que bonament pogan.

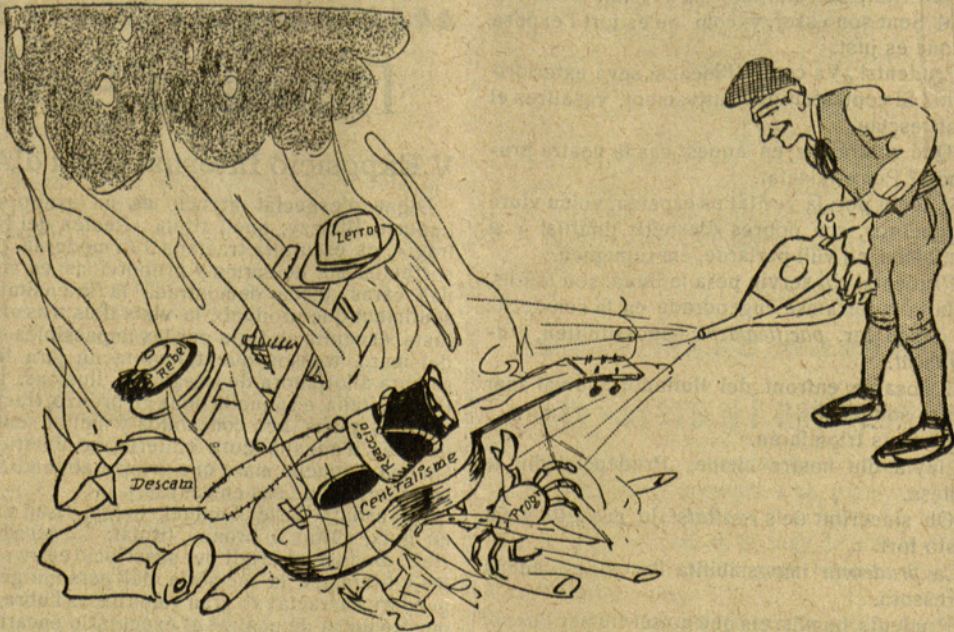
M. Dalmau, 25 pesetes. - J. Horta, 25 p. - N. Giménez, 8 p. - A. Más, 5 p. - P. Basté, 5 p. - N. Valls, 2 p. - A. Bonet, 5 p. - J. T. 1 p. - F. Durán, 5 p. - A. Sala, 5 p. - R. Domel, 5 p. - Ll. Marsans, 5 p. - B. Tona, 1 p. - N. 1 p. - N. Masó, 1 p. - M. Droz, 1 p. Obrers de la casa Seix, 12 p. - Ll. Tió, 1 p. - R. Rovira, 1 p. - F. Fábregas, 1 p. - Dr. Galart, 1 p. - N. Capellá, 5 p. - A. Esquerria, 1 p. - Ll. Viola, 5 p. - A. Rusiñol, 25 p. E Fatjó, 5 p. - A. Esquerria, 1 p. - F. Cluá, 0'10 p. - F. P. Sanclement, 0'20 p. - E. Subidó, 0'10 p. - F. Casas, 0'30 p. - I. Rodón, 0'50 p. - E. Soronellas, 0'25 p. - J. Soronellas, 2 p. - Total, 170'45 pesetes.

(Segueix oberta)

La organisió dels catalans per la lluyta obrera

L'excés d'origen destinat a aquesta secció y l'urgència d'ultimar alguns detalls de redacció, ens obliga a aplassar fins a divendres vinent la serie d'articles promesa. Grans

Las fogueras de Sant Joan

LA NOSTRA

mercés a tots els que s'han interessat per la nova secció, y en especial a la Societat d'obres tranviaris.

D. R.

MERCÉS

Grans mercés dono de tot cor a tants quants s'han interessat per mi, y molt particularment als diputats Srs. Vallés y Ribot, Rodes, Hurtado y Junoy, y als senadors Rusiñol y Abadal, com també a mos companys del «Centre Catalá Republicá Federalista», «Joventut Federal Propagandista» y associació autonomista radical «Progres» a la societat «La Reixa» y a son president el company Soronellas y a tots quants d'aquí y de fora, ab sas visitas y oronaments han alligat rit la meva pena. Grans mercés a tots.

P. QUINTANA

Metral·lades

Els *niños rebeldes* ens fan sapiguer que en Pepito y en Rafaelito que tot sovint fan l'ullet, a la una de la tarde encare dormen en el blando lecho de su casa. Vaja, es veu que tiran per *redentores del obrero*.

No es estrany que dormint fins a la una de la tarde, al arribar als últims de Juny tingan de menjar carbassa, si no de grat per forsa.

Y a propòsit de aquests *hermanitos*. Pensant sens dupte que'ns agravian, ens tiran en cara que nosaltres els qui fem METRALLA som pobres, ja que no tenim casa propia ahont dormir.

Tenen molta rahó. Nosaltres no tenim casa propia, ab prou feynas y treballs arribem a pagar el lloguer dels raquitichs pisos ahont hem de viure gracies a las injusticias socials a que estem condemnats els qui per menjar hem de treballar, no poguent, per aquest motiu, dormir fins a la una de la tarde com en Pepito y en Rafaelito.

De altre manera ens lluhiria el pel, si ofegant els nostres propis sentiments democràtics ens dediquessim a escanyar pobres com ho fan certs usurers lerrouxistes, els qui deixant diners al mil per cent poden permetres el lujo de deixar dormir als seus fills fins a la una de la tarde.

Encare que per aquesta mena de feyna necessitariam dos cosas incompatibles ab la nostra situació, y ab la nostra manera d'esser. La primera no tenir conciencia ó tenirla com en Lerroux; y la segona tenir uns quants calés per comensar tan honroso oficio y nosaltres de calés no'n tenim, en cambi de conciencia molta y molt neta.

Es alló... pobres y honrats.

¿No se si m'entenen?

Els lerrouxeros son molt divertits. Publican una columna de «adhesiones y representaciones» al meeting del Condal, y jrenoy! entre duplicadas y triplicadas y no existents n'hi han tres quartas parts.

¿Quin modo de rifarse als seus llegidors!

El «Centre Obrer d'Estudis Socials» organisa pera mitjans del vinent mes una assamblea llibertaria, en la que's discutiran els següents temes:

Primer: Orientació y solidaritat entre tots els anarquistes en les lluytes obreres y treballs de propaganda societaria.

Segon: Anarquistes y militants en la política radical, son antitítics?

Y tercer: Poden esser considerats com a anarquistes els que ajuden als polítics en la propaganda legal?

Convocant a n'aqueixa assamblea hem vist una fulla qual contingut deixa a molt baix nivell a n'aquells que a si meteix s'anomenen *redentores del pueblo*.

Pera mostra aqui va un paragraf aludint a certa organizació obrera que cert subjecte prepara:

«Si, vengan planes de reorganización obrera, propuestos por esos protectores de última hora, que llenaban de obreros no asociados ó de asociados morosos la llamada Casa del Pueblo, para convertirlos en perfectos ovacionistas y sufragistas; si, vengan diplomas de buen anarquista ó anatemas contra el mal anarquista concedidos ó lanzados por gentes que se entrometen contra toda razón en lo que no es de su incumbencia y en asuntos para los cuales están completamente incapacitados; convoquen esos reorganizadores y esos definidores al pueblo verdadero, despiértente, y es posible que el encanto se desvanezca, y no pueda repetirse aquel injusto y desequilibrado YO y vosotros, aquel oprobio auto-cránico impuesto a amasada democracia por la unido siendo balón de Barcelona durante algunos años.»

Segurament que, com a nosaltres, els aludits els hi dirán que son una colla de *sacristanes* y que s'han venut al *jesuitismo*.

Els lerrouxeros de la Barceloneta es perden de vista per lo vius que son. Se'ls presenta un dia d'eleccions y per majoria guanya en aquell districte en Lerroux. Ve la festa del Corpus de la barriada; donchs tot son domassos pels balcones; banderes, gallardets, serpentinas, paperets, caramelos, musicas; en fi, la mar. Es clar, com la tenen tan aprop segueixen la corrent y *asi se pasa la vida*.

Lo dia que desembarqui allí Mahoma de segur qu'aniran a rebre, creuarán els brassos, inclinarán el cap y dirán: ¡Mahoma es gran!

¡Oh inconscients!

Es molt digne de notar que en lo meeting celebrat pels lerrouxeros el passat diumenge, dels cinch ó sis oradors (a n'en Vinaixa també li diuhen orador) que hi prengueren part cap d'ells es catalá; en cambi tots ells son enemics de la prosperitat de Catalunya puig no altre cosa significa l'esser antisolidari. ¡Ahl van dir qu'ells eran republicans y ho van dir tot seriosos, com si de debó ho fossin.

L'héro de Capellades, en Careaga, ens fa sapiguer que anirà a Madrid a donar conferencias.

Suposem que totas versarán sobre els temas següents: *La autonomia individual y el servey militar obligatori*; y *Mis 69 heridas*.

Ens agradaria sentirlo per fernes un tip de riurer.

L'ex-anarquista, ex-antimilitarista, ex-progressista, ex-obrero, ex-republicá Lerroux, desde el diumenge passat s'anomena federal. Vaja, deuré esser federal sistema «Nuevo Ideal» de Mataró.

El diumenge que ve es capás de dirse nacionalista. Te barra per aixó y molt més.

Els reaccionaris de *Las Circunstancias* de Reus que a ratos perduts es diuhen republicans y universalistes troben qu'es mal fet que per presidir els Jochs Florals que ha organisa la societat *Trianon* de l'esmentada ciutat els seus organiadors hagin anat a cercar un *papioll* com l'ignasi Iglesias, perque entre altres defectes (?) te'l de no esser fill de Reus ni de sa comarca.

Devant d'unas conviccions tant arreladas com las que demostren possehir aquesta nova mena d'universalistes circunstanciers estem tentats de enviarlos un titol de *lerrouxista*.

¿No'ls hi sembla que se'l mereixen?

Llegint no fa gaires dias El Retroceso topárem ab un article en el qual s'honra als Srs. Puig y Cadafalch y Junoy als qui tracta de assassins y presidaris; y

veliaquí que llegint, llegint, acudiren altra vegada a nostra memoria aquellas paraulas pronunciadas per un subjecte anomenat Alejandro Lerroux el qual digué pochos dias avans del miserable y cobart atentat perpetrat ab las agravants de *nocturnitat*, *premeditació* y *alevosia* contra el Sr. Salmerón y altres companys y del qual atentat ne resultá víctima el Sr. Cambó, lo següent: *habrá victimas y los primeros en recibir el bautismo de sangre serán mis antiguos amigos*.

Y al cap de pochos dias de pronunciadas aquestas paraulas, que no'ns cansarem de repetir y repetirem tot sovint, se consumava per una partida de bándolers l'atentat d'Hostafranchs.

Els *niños rebeldes* que may se rebelan ni's rebelarán perque el seu esperit revolucionari es d'un revolucionarisme de estar per casa, publican en son *libello* pornogràfic de la darrera setmana un ninot en la primera plana qu'es tot un simbol; figureuvs volguts llegidors que el tal ninot es una criatura ab gorra de cop, fandilla curta, peus de Colon y sabates de bisbe, cara de tonta y posat de pauleta. Sens dupte l'autor d'aquest ninot deu esser un gran psicòleg perque ha sapigut simbolisar en l'esmentat *esperpento* l'anima, la mentalitat y l'esperit dels nostres ridícols rebeldes.

El felicitem.

NOVAS

Ab motiu de la denuncia soferta per la publicació del nostre número extraordinari dedicat a la Festa Nacional Catalana, ha sigut també processat nostre estimat amich en Pelegrí Llangort.

Endevant las atxas.

El dia de Sant Joan a las tres de la tarde el president de l'Unió Catalanista Dr. D. Domingo Martí y Juliá, donará una conferencia en la vila de Arbós disertant sobre «Nacionalisme».

Per la present nova quedan convidats al acte tots els catalans, y especialment els comarcans del Panadés.

Haventse agotat la primera edició de la interessant novela d'en Joseph M.ª Folch y Torres «Sobirania» s'ha posat a la venda la segona edició, tirada com la primera en els tallers de la impremta Elzeviriana.

La Tesoreria de la Comissió Executiva de la *Festa Nacional Catalana* fa públic que s'ha procedit a l'encunyament de la segona edició de las medallas conmemoratives de la segona *Festa Nacional Catalana* que al preu d'una pesseta les de bronzo y 4 pesettes les de plata es venen a totes hores al local del *Mano Obrer* del Districte Segon.

«Estudis». Historia Popular de Catalunya. Després de llarga suspensió ha continuat la publicació d'aquesta obra qu'anuncia haver cambiat la direcció y administració de la meteixa, a fi de que fins a la seva terminació surti tots els dissaptes. Anuncia pel nombre proper y com a suplement en cada quadern l'importantissima obra «Guerra de Catalunya» del cronista de Felip IV En Francesch Manel de Melo.

S'ha constituït en el poble de Castelló d'Ampurias una entitat nacionalista titulada «Centre Nacionalista de Castelló».

Nostre enhorabona y avant sempre, companys.

L'«Associació Protectora de la Ensenyansa Catalana» acaba de publicar la 5.ª serie de las postals de «Catalunya Artística y Pintoresca» que ab creixent éxit ve editant a benefici de les Escoles Catalanes. Dita serie que consta de vint targetes, hi ha hermoses reproduccions de les comarques de la Cerdanya, Panadés, Tarragona, Plá del Llobregat, Ribera del Ebro, Serres del Tibidabo, Plá de Barcelona, Montserrat, Ripollés y Vallés. Son preu es d'una pesseta, trovantse, entre altres llibreries, en les dels Srs. Durán y Bori, Baguñá y Verdager y en totes les associacions nacionalistes.

Uns quants joves nacionalistes que el diumenge passat feren una forada al Masnou en celebració del restabliment del Sr. Cambó, ens han entregat 6'50 pesetes, producte d'una suscripció entre els assistents a la festa perque las entreguesim a la societat benéfica *La Reixa*.

Quedan complascuts, y molts mercés.

Mercés als esforços realitzats pels nostres bons companys del Rosselló, a primer del pròxim mes comensará a publicarse a Perpinyá un periódich redactat en catalá titulat *Alba Catalana*.

El seu esperit, serà eminentment regionalista. El dirigirá l'entusiasta é il·lustrat rossellonés en Joseph Payret.

No cal dir quant ens en alegrém.

CORRESPONDENCIA

Llenas, No va. - Estrenya caps, Es denunciabile. - J. B. Camps, No va. - Salvadó Garriga, Molts mercés Envihi algún articlet. - Sallenti, Es difús. - Tramella, No s'pot dir. - Reig, Encare no es l'hora de las alabansas, ja vindrá. - G. Vinyas, Se li agraheix, pero avuy no es oportú, queda en cartera. - J. Ll. Vosté bada, perque un democrata no pot esser lerrouxista. - J. V. Si li pica, rasqui; no *rectifiquem*, al contrari ens hi *ratifiquem*. - Gervasi Gurt, ¿Que voleu anar a presiri? - Vinyas, Anirá - J. R. de Tarrasa, Dispensi no era a vosté a qui aludjam, lo seu article va bé. - Canet, de primera; ja'ns en ocuparem. - Clarabuch, Envihi quelcóm més. - Pere Dot, Anirá. - Casadesus de Sans. Va veurer l'article de en Diego Ruiz? donchs fou inspirat en la seva carta. - Farré Samsó, No va. - A. Casellas y Coll, Anirá y mercés. - J. C. Roch, Vá y are permeti que li diguém que duptem que vosté no pugui venir; varem anar a la direcció que vosté ens indica y ens digueren que no hi vivia.

Imp. J. Horta.-Barcelona